

Cô Đảo

Contents

Cô Đảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2-1	3
3. Chương 2-2	4
4. Chương 3	6
5. Chương 4	9

Cô Đảo

Giới thiệu

Thể loại: Cận đại, nhất thụ nhất công, mỹ thụ, ngược luyến tàn tâmTình trạng: 4 chương (hoàn)Editor: HeroteenBeta -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dao>

1. Chương 1

Editor: Heroteen

Beta – reader: Ruby, Băng Tiêu

Vài tiếng súng dị thường vang lên. Trong khoảnh khắc, cả không gian như bị bao phủ bởi sắc máu làm cho nỗi tuyệt vọng đến ngạt thở bao trùm lên tất cả.

Tô Tác đau đớn nhìn ngọn đèn dầu trên tường, nhất thời y cảm thấy choáng váng, hai mắt trống rỗng rồi từ từ ngã xuống đất.

Tất cả kiên trì cùng hy vọng đã từng chống đỡ bản thân giờ đây đều đã ầm ầm sụp đổ, y đã không còn muốn cố gắng nữa, cũng không còn giấy dựa vô ích...

... Cuối cùng... vẫn chỉ là thất bại...

Bỗng bên tai chợt vang lên một giọng nói thản nhiên đầy kiêu ngạo đặc ý tựa như đã nắm chắc trong tay thắng lợi tuyệt đối: “Ta rất vui mừng được gặp lại ngươi, Tô. Ngươi hãy chấp nhận số mệnh của mình đi!”

Người nọ mang theo đùa cợt cùng trêu tức mà cao giọng nói: “Tô, ngươi nhìn thấy không? Máu của những người đó là bởi vì ngươi mà chảy. Ngươi hài lòng rồi đi? Ngươi viện cớ theo đuổi sự tự do, nhưng thực ra cũng chỉ là do sự tàn nhẫn và ích kỷ của chính bản thân ngươi mà thôi.”

Hắn nở nụ cười lạnh lùng không mang theo một chút ảm áp nào: “Đừng nói với ta là ngươi vô tội. Chính ngươi... chính ngươi là người đã hại chết bọn họ, người có tội chính là ngươi!”

“Nếu như không vì người...” hần nhẹ giọng cười rồi nói tiếp, “thì có lẽ giờ này bọn họ đang nằm phơi nắng, đến buổi trưa thì dùng bữa uống trà chứ không phải là nằm trên cái sàn nhà lạnh lẽo này.”

Tô Tác cái gì cũng không nghe thấy được nữa, y chỉ biết trong lòng mình đang rất đau đớn, cái loại đau này khó có thể không chế nổi. Y đã quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức y chẳng muốn hỏi hay quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Chỉ có căn phòng đầy máu tươi cùng tội lỗi vẫn như cũ đang cào xé trái tim y không tha.

Tô Tác cố mở mắt nhưng dường như không thấy rõ được gì, y chỉ nhìn thấy từng mảng ánh sáng loang lổ, tựa như đang bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc âm u. Bàn hoàng cùng hoang mang làm cho y không nhìn được ý nghĩ muốn cứ như vậy mà thiếp đi, không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa.

“Tô, ngoan nào”, người nọ ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói bên tai hần, “Nghe lời đi.... Đây chính là số mệnh của người đấy!!”

Giọng nói độc ác đầy ôn nhu làm cho y càng thêm hoang mang mà mất hết lý trí, đã sớm không thể cự tuyệt được nữa.

“Buông tha cho quá khứ cũng chính là buông tha cho chính mình”. Người nọ ôm chặt vai Tô Tác, ôn nhu nói: “Vĩnh viễn ở bên cạnh ta đi”.

“Đừng nghĩ chết...”, người nọ ôm Tô Tác, ôn nhu mỉm cười, thanh âm đầy đe dọa lại vang lên: “... nếu như người muốn Tiểu Uy Lực cùng chết thì người cứ thử tự sát xem.”

Thoáng chốc, đôi vai Tô Tác khẽ run lên.

Đến giờ phút này, điều may mắn duy nhất của y chính là Tiểu Uy Lực vẫn còn sống, và đó cũng chính là điểm yếu của y...

“Người trốn không được đâu...” hần đột nhiên dừng một chút, sau đó dùng giọng điệu thâm trầm mà nói: “Vĩnh viễn ở bên nhau chính là số mệnh của chúng ta. “

Có lẽ hết thấy đều do ông trời sắp đặt, tương lai đen tối cùng đau khổ đang từng bước nhấn chìm y, Tô Tác khẽ cười buồn...

Đã không còn con đường nào khác nữa rồi...

Gió biển khô nóng mang theo vị mặn mặn của biển cả thổi vào làm cho đảo Tang Cát càng thêm ẩm áp hơn.

Ánh mặt trời, bãi biển, rừng rậm làm cho hòn đảo nhỏ cô lập giữa biển nước càng thêm đẹp động lòng người.

Giữa đảo, một tòa biệt thự mang phong cách Châu Âu gồm mười mấy phòng vô cùng rộng rãi, xa hoa lộng lẫy làm cho nó trông vô cùng sang trọng.

Trong phòng khách hoa lệ, một nam nhân nằm nghiêng dựa vào ghế salon bọc da, vóc dáng thon dài hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn tú nhưng lại mang vài phần kiêu ngạo lạnh lùng, đôi mắt tà mị khẽ chuyển động.

Hần chính là chủ nhân của đảo Tang Cát, một nơi biệt lập với thế giới bên ngoài – Khố Lợi.

Cạnh bên chân hần là một thiếu niên cả người xích lôa, dáng vẻ nhu thuận ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ biết nghe lời, làn da mềm mại trắng nõn với mái tóc dài màu bạc cùng khuôn mặt xinh xắn làm cho y xinh đẹp tựa như một báu vật trời sinh.

Y chính là kẻ thất bại bị cầm tù, đánh mất tất cả sự tự do, tôn nghiêm của bản thân – Tô Tác.

Thời gian cứ như vậy mà an tĩnh trôi qua, mang theo một chút bình yên và thư thái.

Quan hệ của bọn họ vốn đã vô cùng u ám dơ bẩn, nhưng lại không cách nào phá bỏ được, chỉ có khống chế cùng sự sở hữu tuyệt đối.... giữa chủ nhân và nô lệ.

Ở đó, không có cái gì được gọi là công bằng, chỉ có cường bạo cùng giữ lấy. Trừ khi y chết, nếu không vĩnh viễn không ai có thể mang y rời khỏi hần.

2. Chương 2-1

Editor: Heroteen

Beta – reader: Ruby, Băng Tiêu

Tô Tác khẽ rủ đôi lông mày xuống giống như một con bướm yên lặng, vẻ mặt mang chút thần phục cùng một chút đau đớn.

Khố Lợi nhẹ nhàng ôm hân đặt lên trên đùi mình, dùng ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng chạm vào một đóa hồng anh trước ngực Tô Tác, ôn nhu hỏi: “Đau không?”

Tô Tác không nhịn được mà sợ hãi một chút, không biết nên trả lời như thế nào. Y sợ lại bị Khố Lợi trừng phạt nên chỉ dám nhẹ nhàng gật đầu.

Hai ngày trước, Khố Lợi sai người xuyên hai viên trân châu lên đóa hồng anh của Tô Tác để trang trí cho da thịt trắng mịn của y.

Nhũ tiêm khê bao bọc lấy tiểu châu, đầu nhũ so với ban đầu càng thêm sưng đỏ, dễ dàng cho chủ nhân đùa bỡn.

Mà kỳ thực quá trình tạo ra nó vô cùng thống khổ tàn nhẫn.

“Kiệt Sâm là bác sĩ giỏi có kỹ thuật.” Khố Lợi dùng đầu ngón tay để trước một đóa hồng anh điểm lệ trên ngực y, mỉm cười nói: “À, thật sự là càng ngày càng tuyệt rồi.”

Hôm nay đầu vú bị cải tạo trở nên đặc biệt mẫn cảm, chỉ cần cọ xát rất nhẹ cũng làm cho Tô Tác cảm thấy lạnh run, y sợ hãi khê nhìn Khố Lợi, sợ bị trừng phạt bèn nhỏ giọng nói: “...Không... đừng...”

“Được lắm, chỉ có vậy mà cũng cương lên.” Khố Lợi nghiêm túc nói: “Bất quá cũng thật xinh đẹp.”

Ngón tay thon dài của Khố Lợi vuốt ve qua lại hai đóa hồng anh xinh đẹp khiến chúng càng đứng thẳng lên biến thành màu đỏ sẫm.

Tô Tác thân thể khó nhịn, ý chí đã có chút mơ hồ, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ. Giống như hai đóa hồng anh càng run rẩy càng phát ra đau đớn đến đáng thương.

Khố Lợi cúi đầu vùi vào trước ngực Tô Tác, dùng đầu lưỡi ẩm áp nhẹ nhàng liếm hút.

Đầu lưỡi ướt át cứ qua lại không ngừng ở một điểm, cảm giác hỗn loạn cùng đau đớn và khoái cảm làm cho Tô Tác mất hết ý chí, y khê nghênh hờ mà ưỡn ngực, có chút phì phò thở nhẹ.

Khố Lợi vừa buông lời bỡn cợt vừa khê nở nụ cười mê người.

“Bác sĩ Kiệt Sâm nói, hai ngày này người còn cần phải bôi thuốc.” Khố Lợi từ trong túi móc ra một lọ dược cao rồi chậm rãi mở ra: “Tô, đã đến giờ bôi thuốc rồi đó.”

“Không, không.” Tô Tác vội vàng lắc đầu, vẻ mặt thống khổ cầu xin: “Cầu, cầu người...”

Tô Tác khẩn cầu mong hân có thể lưu lại cho mình một chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Tô, chẳng lẽ người muốn ta đem Tiểu Uy Lực đến đây...” Khố Lợi sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói “...nhìn người bôi thuốc?”

“Không, không...” Mi mắt Tô Tác bắt lực run rẩy không ngừng, khê nói: “Cầu người đừng làm vậy.”

“Nếu vậy người nên ngoan ngoãn một chút.” Khố Lợi vẻ mặt mỉa mai hoặc khê mỉm cười: “Tự mình bôi thuốc!”

Tô Tác chần chờ trong chốc lát rồi khê run rẩy vươn tay ra, dùng đầu ngón tay dính một ít thuốc. Dưới ánh mắt nóng bỏng của Khố Lợi, Tô Tác xấu hổ khê vẽ những vòng tròn lên nhũ tiêm đã thẳng đứng.

Dược cao lạnh lẽo mang theo màu trắng trong suốt làm cho đầu vú càng trở nên hồng nhuận, theo lồng ngực phập phồng của Tô Tác mà run rẩy trông càng phát ra vẻ mê người đáng yêu.

Nhưng thật ra nó vốn chỉ là sự nhục nhã mà thôi

“Của người hết thấy cũng là của ta.” Khổ Lợi vẻ mặt hài lòng cười cười, nhẹ giọng áp vào bên tai y nói: “Kể cả tôn nghiêm của bản thân người.”

Tô Tác tuyệt vọng ngược hai mắt lên.

... Chính mình ngoại trừ tội ác đầy người cùng thân thể dâm dăng này còn có cái gì nữa đây?

Người làm thuê dựa theo phân phó trước đó mà bưng một chiếc bánh ngọt tinh xảo thật lớn cùng hồng rượu tiến vào, nhìn thấy “Sống sắc xuân cung”, nhưng vẻ mặt vẫn bình thường, nửa điểm kinh dị cũng không có bởi vì sớm đã quen rồi. Ở đây là một tòa thành độc lập nằm giữa trời đất, xung quanh là biển cả mênh mông, hơn nữa chủ nhân khi đang vui vốn sẽ không tha kẻ dám nhìn trộm, nô lệ chính là phải nghiêm túc chấp hành quy định đặt ra.

Người làm thuê khom người rời đi, ngọn đèn dầu đang thấp sáng cả căn phòng trong nháy mắt đã bị thổi tắt, nơi góc phòng toàn bộ nền đã được đốt lên, trong bóng tối tản mát ra ánh sáng hoa mỹ mà u tĩnh.

“Tô yêu quý,” Khổ Lợi ngẩng đầu lên, nhìn người trong lòng, ôn nhu cười nói: “hôm nay là sinh nhật của ta, người có muốn cùng ta chúc mừng hay không?”

Mặc dù đã bị hành hạ đến vô lực, trong lòng chỉ còn lạnh lẽo nhưng khi nghe thấy câu nói đó, Tô Tác vẫn không khắc chế được nỗi sợ hãi mà cứng đờ.

“Đừng sợ.” Khổ Lợi khẽ vỗ về thân thể Tô Tác, nhẹ giọng an ủi nói: “Tin tưởng ta. Đêm nay ta và người đều sẽ rất khoái trá đó.”

Tô Tác nhẹ buông mi mắt xuống, mang theo một chút ảm đạm đau thương.

Vận mệnh cứ như trò chơi buồn cười này rồi cuộc lúc nào mới có thể chấm dứt?

3. Chương 2-2

Editor: Heroteen

Beta – reader: Ruby, Băng Tiêu

Khổ Lợi đặt Tô Tác nằm thẳng, dang rộng chân tay trên bàn ăn cơm.

Khom lưng hôn nhẹ lên khuôn mặt của Tô Tác, đem hai tay y kéo lên đỉnh đầu gắt gao trời buộc cùng một chỗ, như vậy sẽ khiến cho Tô Tác ưỡn ngực lên làm cho hai đóa hồng anh trước ngực càng đứng thẳng kiêu diễm.

Sau đó, đem hai chân y mở rộng sang hai bên rồi trói chặt vào hai bên thắt lưng khiến cho nơi tư mật của Tô Tác hoàn toàn hiện rõ trước mắt.

Khổ Lợi cầm lấy ruy băng trang trí, đem Tô Tác ở tư thế khuất nhục nhất buộc chặt cố định lại.

“Người biết không?” Khổ Lợi hài lòng khẽ cười cười, cúi đầu hôn lên trán Tô Tác, nhẹ giọng nói: “Người bây giờ, xinh đẹp tựa như một món quà sinh nhật.”

Cái tư thế này khiến cho cục huyết của Tô Tác lộ ra hoàn toàn. Khổ Lợi cúi xuống thưởng thức món quà tinh xảo nghệ thuật trên bàn, hài lòng quét ngón tay qua lại, hắn còn cố ý quét qua cửa động một cách khiêu khích.

Tô Tác sớm thành thói quen dâm dăng, thân thể bắt đầu có phản ứng, phần dưới đã có chút run rẩy đứng lên.

Khổ Lợi cười cười, cúi người nói: “Thế nào? Bảo bối, người xem, người đã không thể rời khỏi ta nữa rồi.”

Tô Tác vẻ mặt mê ly, khuất nhục cùng dục vọng trộn lẫn nhau hành hạ khiến y sớm đã mất đi năng lực phản kháng.

Ẩn sâu ở nơi tư mật của y, tự nhiên lại lóe ra một thứ trong suốt màu tím, nguyên lai đó là một viên thạch anh tím chôn sâu trong cơ thể.

“Người xem, nhờ có sự huấn luyện của ta mà mật huyết của người...” Khố Lợi đắc ý cười nói: “... đã có thể ăn được vật có kích thước lớn như vậy rồi.”

Khố Lợi linh hoạt dùng ngón tay nhẹ nhàng xâm nhập, chậm rãi lôi viên thạch anh tím ra.

Thạch anh tím hình trụ dài, phần đuôi nhỏ nhất trông như cánh tay đứa bé, còn phần đỉnh to nhất thì to bằng nắm tay người lớn.

Cúc huyết vốn khó có thể dung nạp được dị vật to lớn ấy lại một lần nữa bị xé rách, Tô Tác thống khổ kêu một tiếng.

Chẳng khác gì một người sắp chết giãy dụa như một con thú nhỏ bị thương.

Cuối cùng thạch anh tím chôn sâu trong cúc huyết cũng được kéo ra chậm rãi từ trong cơ thể y, nhất thời cúc huyết trống rỗng hé mở, còn chưa kịp thích ứng với hư không, nơi hồng nhật liền liên tục khép mở tựa hồ như đang mời gọi đến mê người.

Tô Tác thống khổ rên rỉ, vẻ mặt vừa ẩn nhẫn lại vừa khát khao dục vọng hướng mắt nhìn Khố Lợi. Bởi vì đã bị điều giáo thành thói quen, cúc huyết thường bị nhét thêm dị vật cho nên còn chưa kịp thích ứng được với hư không, vì thế giờ phút này cơ thể trở nên mất cảm vô cùng.

Khố Lợi dùng ngón tay nhét vào cúc huyết dò xét, nội bích ẩm áp lập tức giống như không thể chờ đợi mà bao vây lấy.

“Bảo bối, đừng nóng vội.” Khố Lợi hạ thấp người trấn an nói: “Người thật là chặt.” Ngón tay hần rời khỏi cúc huyết, cầm lấy đĩa đựng đầy những viên hạt dễ to bằng hột trứng vịt đang để trên bàn, nhìn một chút, cười nói: “Đã rang chín, trông có vẻ rất ngon nha ~.”

Nói xong, Khố Lợi không chút khách khí đem hạt dễ vẫn còn nóng theo thứ tự nhét vào trong cúc huyết của y, mặc dù hậu huyết sớm đã thích ứng nhưng dị vật bổ thêm vào kích thước cũng không nhỏ, chui qua gianh khẩu nhỏ hẹp lại một lần nữa bị xé rách, mà hạt dễ nóng còn tản ra nhiệt lượng lớn làm tổn thương nội bích non nớt mềm mại, khiến cơ thể dị thường đau đớn.

Hạt dễ to dùng ẩm nóng không ngừng tiến vào cơ thể khiến Tô Tác càng lúc càng cảm nhận được dị vật đang vào sâu đến mức không cách nào tưởng tượng nổi, làm cho ngực y một trận nôn nao, mà chôn sâu trong cơ thể là mười mấy viên hạt dễ đã đủ làm cho người ta thống khổ khó nhịn.

“Không, dừng lại đi.” Đã gần như đến cực hạn, bị trói buộc tay chân, y bắt đầu run rẩy cầu xin: “Chịu... không được rồi.”

“Mới 12 viên?” Khố Lợi cúi đầu hôn lên bả vai run rẩy của y, ôn nhu nói: “Trong đĩa còn ba viên nữa, Tô, người nhất định có thể làm được.”

“Không! Không.” Tô Tác vô lực không ngừng phe phẩy đầu, nước mắt giàn dụa khế cầu xin: “Van cầu người, đừng... đừng...”

“Ngoan nào ~” Khố Lợi không có chút ý định từ bỏ kế hoạch, nhẹ nhàng vuốt má y, ôn nhu nói: “Hôm nay là sinh nhật của ta. Tô, người muốn ta vui vẻ, có phải không?”

Nói xong, hần không thêm suy nghĩ nữa mà nhét thêm một viên vào huyết nội của y.

“Giữ chặt nó!” Khố Lợi vuốt cái mông của y, lớn tiếng cảnh cáo nói: “Không được phép làm nó rơi ra! Nếu không, phần còn lại có thể không chỉ là hai viên nữa đâu đó!”

Tô Tác sợ hãi khế run lên, y từng ném qua không chỉ một lần mùi vị trừng phạt vì phản kháng, kết quả cả người đã thương khuất nhục, còn không thì là nỗi đau đớn giằng xé.

Y phải cố chịu vì y sợ...

Tô Tác khẽ run, cố gắng khép chặt u huyết phía sau, không cho hạt dẻ trong cơ thể rơi ra ngoài.

Rốt cục, viên hạt dẻ cuối cùng trong đĩa đã được nhét vào trong cơ thể y.

“Tô ~ người xem” Khố Lợi vẻ mặt vui sướng cười nói: “Ta nói rồi, người có thể làm được mà.”

Tô Tác thống khổ đến không còn cảm giác, chỉ biết hậu huyết bị một phen khuấy động đã nóng rực lên, ý thức mơ hồ như muốn xuất dị vật ra, nhưng thân thể lại cố gắng giữ chặt giữ lại, không cho chúng nó rơi khỏi cơ thể.

“Thân ái ~ Tô ~” Khố Lợi thuận tay cầm giang tặc nhét vào cục huyết y, hai tay nhẹ nhàng vỗ hông y, ý bảo y kẹp chặt, ngữ khí ra lệnh nói: “Đừng làm cho nhiệt lượng tỏa ra, hãy hấp thu nó, ta muốn nhét vào.”

Giang tặc tiến vào đau đớn vô cùng, ruột như bị đè nén dữ dội, ý thức tan rã, Tô Tác sớm đã đau đớn đến chết lặng, chỉ có thể nhẹ nhàng kêu rên một chút như con chó nhỏ bị thương.

Khuôn mặt xinh đẹp của y lúc này vừa thê mỹ vừa tái nhợt, nhưng lại càng phát ra vẻ đẹp tinh xảo yếu ớt.

Bạc môi thủy sắc xinh đẹp đến mê người, trên đôi mi dài ẩm ướt dính đầy nước mắt trong suốt, đôi anh đào đỏ sẫm trước ngực đang phập phồng, nhẹ nhàng mà run rẩy, hai cánh tay trắng nõn còn lưu lại dấu vết ngày hôm qua bị roi đánh trừng phạt giống như một khối mỹ ngọc trong đầy yêu dã.

Hết thấy đều làm kẻ khác si mê, điên cuồng.

Dù là vạn kiếp bất phục, ta cũng không buông tay!

Cố chấp mà níu giữ tình ái đến mất lý trí, hừng hực như hỏa, điên cuồng như bị ma nhập.

Khố Lợi cúi đầu hôn lên mắt Tô Tác, dùng môi lau đi nước mắt, thâm tình lắm bầm nói: “... Người biết, ta ...ta yêu người mà ...”

“Trước kia đều chỉ có một mình ta trải qua sinh nhật.” Khố Lợi nhìn cái bánh ngọt trên bàn, buồn bã nói: “Nhưng ta biết, từ nay về sau, mỗi lần sinh nhật, người đều ở bên ta...”

Nói xong, Khố Lợi nhẹ nhàng đem bánh ngọt bôi lên người Tô Tác, đầu tiên là vùng ngực cùng nhũ hoa, sau đó cúi xuống, ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng hôn lên như đối với thánh vật.

Những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống khắp da thịt được bôi bơ kem của Tô Tác, thân thể mịn màng mềm mại tản mát ra một mùi ngọt ngào thuần mỹ đến mê người. Khố Lợi ôn nhu khẽ liếm hút, mang theo tình dục nguyên thủy nhất cùng một loại sùng bái gần như thánh thần mà hưởng thụ lấy mỗi một tác da thịt ngọt mềm trơn nhẵn kia.

Nhẹ nhàng vuốt ve Tô Tác, đầu ngón tay cảm nhận được độ ẩm của thân thể, cảm giác khác sâu mà chân thật, sự ẩm áp làm cho hắn nghiện đến mức muốn ngừng cũng không được.

“... Tô... người không thể rời khỏi ta... Vĩnh viễn không thể!! ...”

Một người cô đơn đến tận cùng, điên cuồng giam cầm người mà mình yêu nhưng không chiếm được người ấy, cứ lừa mình dối người như thế, có phải là một kiểu tự an ủi đến buồn cười không?

4. Chương 3

Editor: Heroteen

Beta – reader: Ruby, Băng Tiêu

Tỉnh dậy, Tô Tác đã thấy mình nằm trong phòng tắm.

Trên người không còn một chút cảm giác dính dính, hiển nhiên là đã được làm vệ sinh qua, hạ thân vẫn đang trướng lên đau đớn, dị vật kia chôn thật sâu trong cơ thể.

“Bảo bối.”

Khố Lợi thản nhiên đứng tựa vào cạnh cửa, mặc bộ trang phục màu trắng, để lộ ra đường cong quyến rũ của bờ ngực, khuôn mặt vẽ nên nụ cười tà mị.

Trong phòng tắm xa hoa rộng lớn, nước ấm chậm rãi chảy xuôi xuống theo vòng tuần hoàn, tản ra một lớp hơi nước ấm áp lan tỏa khắp phòng, xông lung mập mờ.

“Tô, sinh nhật của ta...” Khố Lợi đi tới nâng mặt Tô Tác lên, nhẹ nhàng hôn một chút, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười mỉm mê người: “...còn chưa có chấm dứt.”

Tô Tác khẽ run lên.

“Thông minh ~” Khố Lợi mỉm cười ra lệnh “Tách hai chân ra!”

Hoảng sợ, Tô Tác một chút cũng không dám làm ngược lại, cứ như vậy ngoan ngoãn ở trước mặt Khố Lợi chậm rãi đem hai chân hướng ra phía ngoài.

Ngón tay Khố Lợi tìm kiếm hậu huyết, va chạm vào lối vào, Tô Tác trong tiềm thức có chút co rút rồi lại run rẩy.

Khố Lợi lấy giang tặc ra làm y đau đớn khẽ kêu lên.

Ngón tay linh hoạt dò xét tiến vào trong, lấy ra một viên hạt dễ bóng loáng

Độ ẩm của hạt dễ hoàn toàn bị hậu huyết hấp thu mà trở nên lạnh lẽo, còn hậu huyết lại ấm áp đến mê người.

“Độ ẩm xem ra đủ rồi.” Khố Lợi hài lòng cười cười, ôm lấy Tô Tác đang nằm trên mặt đất, ôn nhu nói: “Tô, thông minh, tự mình cho chúng nó ra nào.”

Lại một lần nữa bị khuất nhục, hành hạ...

“Không! Không!...” Tô Tác kêu lên, chảy nước mắt cầu xin tha thứ: “... Cầu người, cầu người đừng...”

“Người! Ở trước mặt ta, còn có tư cách gì mà nói không?!” Khố Lợi sắc mặt âm trầm, nâng khuôn mặt của Tô Tác lên, trong mắt mơ hồ tràn đầy lửa giận, hung tợn nói: “Ta từng vì người mà phản bội cha mẹ ta! Vì người, ta tự tay hại chết hết tộc nhân của ta!!”

...Trong lòng Tô Tác đau nhói, tâm không tìm được mang theo cảm giác tội lỗi, tất cả vẫn như trước bám lấy y không tha...

“Trước kia, ta thật tâm ái người, đối xử tốt với người.” Khố Lợi lạnh giọng cười: “Chỉ có điều, người lại cho ta rơi vào bẫy!”

Vai Tô Tác khẽ run rẩy, hai tay che mặt, có chút nức nở, trong miệng y lẩm bẩm nói: “... Xin lỗi... xin lỗi...”

“Tô, người cho tới bây giờ chưa từng yêu ta? Tất cả chỉ là lợi dụng ta?” Khố Lợi giật hai tay Tô Tác ra, nắm chặt, lớn tiếng hỏi: “Kể cả trong quá khứ của chúng ta cũng như vậy có phải hay không?!”

Bị Khố Lợi nắm chặt hai tay, đầu ngón tay Tô Tác run rẩy, y thất thần lắc đầu: “... Không... ta không biết...”

Lúc bắt đầu là một người thực tình mà yêu, còn một người lại là lừa gạt lợi dụng...

Đến bây giờ đã trở thành một người không ngừng khát vọng trừng phạt trả thù, còn người kia thì suy bại đến cùng cực...

... Sứ mạng gia tộc, tội nghiệt ràng buộc cùng trách nhiệm không thể từ bỏ...

Yêu với không yêu, người và ta cũng không thể sắp xếp được kết cục của cừu hận.

Đến cuối cùng, người và ta cũng không thể trốn tránh được vận mệnh đối địch.

Ánh mắt Khố Lợi mang theo chút buồn bã cùng mất mát, nhưng chỉ thoáng qua đáy mắt, hắn ngay lập tức lấy vẻ lạnh lùng, tà mị để che giấu

“Tội của người, để cho kẻ khác hoàn lại!” Khổ Lợi giương mắt, lạnh lùng nói: “Yên tâm, người xuống địa ngục vĩnh viễn sẽ không là người!”

“Cầu người....” Tô Tác nhìn hắn, trong mắt mang nỗi đau thương sâu kín nói: “Người đã thắng, gia tộc của ta cũng đã bị phá hủy, cái gì cũng không còn nữa, khát vọng làm nhục ta người cũng chiếm được, người muốn ta đề tiện cầu xin tha thứ người cũng chiếm được, người cái gì cũng đều chiếm được rồi... Xin người cho ta chết đi, buông tha cho Tiểu Uy Lực, hắn chỉ là một hài tử mà thôi...”

Khổ Lợi lạnh lùng cười, giọng điệu vô cùng đùa cợt, “Cái gì cũng chiếm được?!”

Nực cười!... Ta muốn... người thật sự yêu ta!!

Ta chiếm được sao?!!

Khổ Lợi che dấu tâm tình, khuôn mặt lạnh lùng, giả vờ ôn nhu nói: “Tô ~ người biết mà, ta không có kiên nhẫn đâu.”

Về mặt Tô Tác buồn bã, mí mắt khẽ nhắm lại, lập tức lạnh lùng cười.

Hắn biết bây giờ đã không có đường lui, tôn nghiêm của bản thân cũng đã không còn sót lại chút gì, đã chết lặng, không cần lại móc ra một lần nữa để hắn tàn phá thêm một lần...

Tô Tác gian nan đứng dậy, mở hai chân của mình ra, nhắm mắt lại, dưới ánh mắt của Khổ Lợi, ngón tay y chậm rãi dò xét tiến vào huyết động của chính mình.

Bị ngón tay thon dài đụng chạm, huyết khẩu bị chà đạp đến sưng tấy đau đớn có chút co rút.

Động tác nhục nhã cùng nỗi đau đớn khó nhịn làm Tô Tác toát mồ hôi lạnh.

Chậm rãi xâm nhập một lần nữa, rốt cục cũng chạm đến dị vật trong cơ thể. Ngón tay kẹp lấy, tìm cách kéo nó ra ngoài.

May mà trong thời gian dài bị ngược đãi, hậu huyết đã buông lỏng ra, một vài viên cuối cùng cũng bị rơi ra ngoài.

Cho đến khi tất cả hạt dẻ đều chui ra, Tô Tác có chút thở nhẹ phì phò, mở rộng hai chân đã không còn sức khép lại, giờ phút này, hậu huyết phần hồng khẽ khép mở đẹp đến mê người.

Không đợi Tô Tác kịp phản ứng, Khổ Lợi liền một phát mãnh liệt đè ép đi lên.

Túm chặt hai tay Tô Tác giơ lên trên, hạ thân căng trướng không chút do dự xỏ xuyên vào trong cơ thể y.

Mật huyết bởi vì lúc trước hấp thu hết nhiệt độ của hạt dẻ cho nên dị thường ôn nhuận ẩm áp, mà nội bích gắt gao ôm chặt lấy phân thân, không ngừng kích thích làm phân thân trướng lên đến cực đại, mang đến khoái cảm trước nay chưa từng có.

Khổ Lợi tựa như trừng phạt mà hung hăng xỏ xuyên như một con dã thú đang nổi giận.

Tô Tác bị kịch liệt quất xuyên vào, đau đớn đến không thể rên rỉ, hai tay vốn nắm chặt để cố nhẫn nhịn thống khổ, cuối cùng giống như một con bướm chết, từ từ rơi xuống.

Về mặt tựa như con cá khô trên cạn, hai mắt trợn tròn trống rỗng, phảng phất đã mất đi linh hồn tựa như một con búp bê vải.

Không biết qua bao lâu, Khổ Lợi kiệt sức ghé vào người Tô Tác, nhẹ nhàng ôm người dưới thân đã hôn mê vào trong lòng, thì thào nói: “... Tô... ta yêu người... đừng rời khỏi ta... đừng gạt ta...”

Không biết là lệ của ai chậm rãi lặng yên chảy xuống...

5. Chương 4

Editor: Heroteen

Beta – reader: Ruby, Băng Tiêu

“Sốt đã giảm, phía sau cũng thương được rồi, bất quá sưng quá to.” Kiệt Sâm tháo ống nghe xuống, quay đầu nhìn về phía Khố Lợi: “Thiếu gia, sau này nếu còn làm những việc như vậy... hắn sẽ chết thật đó.”

Khố Lợi tựa vào ghế salon, đầu ngón tay ưu nhã cầm điều thuốc, nhẹ nhàng phun khói, trầm mặc nửa ngày rồi mới chậm rãi hỏi: “Thằng bé tên Uy Lực thế nào rồi?”

“Lão gia cùng các tộc trưởng không chịu thả hắn, nói là muốn trừ bỏ hậu họa, để tránh lưu lại mầm mống cừu hận, sợ hắn trưởng thành sẽ trả thù.” Kiệt Sâm vừa thu dọn đồ trên bàn vừa trả lời: “Tuy nhiên đã dựa theo sự phân phó ngài, bí mật phái người đưa hắn đến đảo Ronnie rồi, bây giờ rất an toàn.”

“Vậy thay ta hảo hảo chiếu cố hắn.” Khố Lợi an tĩnh hút thuốc.

“Thiếu gia, ta thật không rõ.” Kiệt Sâm vẻ mặt lo lắng, ngắc đầu nói: “Thằng nhóc đó vốn là hậu duệ của kẻ thù, chúng ta bây giờ không giết hắn, sau này hắn trưởng thành, nếu như muốn báo thù thì sẽ trở thành sự uy hiếp đối với chúng ta! Huống chi, ngài đã vì Tô Tác, lừa gạt đắc tội với lão gia cùng gia tộc, chỉ sợ sau này bọn họ biết sự thật, sẽ không tha thứ cho ngài...”

“Kiệt Sâm, người hình như quản nhiều chuyện quá thì phải.” Khố Lợi mỉm cười đứng dậy: “Được rồi, trời đã tối, người đi đi.”

Nói xong Khố Lợi liền đi vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn màu trắng có một người đang an tĩnh nằm trên đó, thân hình gầy yếu càng phát ra vẻ đơn bạc.

Hàng lông mi trầm lắng bao trùm dung gian trong suốt tái nhợt, giống như một con búp bê tinh xảo xinh đẹp.

“Tô.” Khố Lợi ngồi ở bên giường, nhìn Tô Tác, tự lẩm bẩm nói: “Ta chỉ muốn người... yêu ta...”

Nói xong hắn ngẩn người, khẽ nâng thân thể gầy gò đầy vết thương đang ngủ mê mệt ôm vào trong lòng: “Tô, người thật sự lạnh? Ta ôm người, người sẽ không lạnh.”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng thê lương như đang nghiền nát mọi vật.

Từ đó về sau, Tô Tác không thể nói được nữa, bác sĩ cũng không tìm ra bệnh trạng, đại khái nói là do tâm lý chướng ngại, trừ phi chính bản thân muốn mở miệng, còn không được vật cũng không làm nên chuyện gì.

Đã không còn nhìn thấy bất cứ tâm tình gì kể cả tuyệt vọng trong mắt Tô Tác nữa.

Cho dù bị người đùa bỡn nhục nhã, cũng không còn chút gợn sóng nào, giống như đã chết vậy...

Có đôi khi, ý thức hôn mê, ngủ cả một ngày không tỉnh.

Lúc tỉnh, cũng là si ngốc, không nói lời nào mà chỉ ngẩn người. Tất cả mọi người đều cho rằng, Tô Tác điên rồi...

Khố Lợi cũng trầm mặc, sắc mặt càng thêm âm trầm, thường xuyên đuổi bọn hạ nhân ra khỏi tòa thành, nhốt bản thân cùng Tô Tác ở trong phòng, ngăn cách với thế giới bên ngoài mấy ngày mấy đêm. Có đôi khi hai người ôm nhau đến gần người, có đôi khi lại cùng nhau điên cuồng ân ái.

Điên rồi, cũng điên rồi...

Điên rồi cũng không sao, chỉ cần chúng ta cùng ở bên nhau...

Mùa hè tới.

Một ngày, người hầu vội vàng dọn dẹp căn phòng bề bộn tràn ngập thuốc cùng mùi máu, Khố Lợi đứng ở cạnh cửa hút thuốc, lạnh lùng nhìn hết thấy khung cảnh trước mắt, có chút cười khẽ. Hắn biết, hôm nay, tất cả mọi việc đã không còn có thể vãn hồi.

Người không phải muốn hủy diệt sao?

Ta cùng người!

Vĩnh viễn cùng nhau!

“Khố Lợi thiếu gia, ta đã cố hết sức rồi.” Kiệt Sâm xin lỗi: “Nhưng làm cách này có được không, khi hắn tỉnh lại, cũng sẽ không còn là hắn nữa...”

Khố Lợi lặng im không nói.

“Hắn thần trí không bình thường, ngơ ngác ngây ngốc, từ trên cầu thang té xuống cũng là việc ngoài ý muốn.” Kiệt Sâm an ủi nói: “Thiếu gia không nên quá đau buồn.”

Khố Lợi mỉm cười: “Ngay cả người cũng tưởng rằng hắn thật sự điên rồi sao?”

“... Cái này... chẳng lẽ không đúng sao?...” Kiệt Sâm vẻ mặt nghi hoặc.

Khố Lợi xoay người cười mà không nói.

Chung quanh hòn đảo mây đen vần vũ, sấm chớp âm ầm, ngoài khơi sóng biển đã bắt đầu gào thét mang theo nỗi bất an.

Khố Lợi dùng súng chĩa vào người làm thuê, yêu cầu bọn họ đứng yên một chỗ, sau đó lập tức ôm lấy Tô Tác đang hôn mê trên giường leo lên một chiếc thuyền nhỏ.

“Thiếu gia! Biển động dữ dội lắm! Ngài không thể lên thuyền! Thiếu gia!”

“Thiếu gia! Người mau xuống đi!! Rất nguy hiểm!”

“Thiếu gia! Người mau trở lại! Thiếu gia!”

Người làm thuê hét lên, mấy nam phó từ trong phòng chạy đến muốn ngăn Khố Lợi lại.

Khố Lợi lạnh lùng cười, bắn vài phát lên trời, lập tức khởi động thuyền đi.

Bầu trời đen kịt, biển rộng mịt mờ, những ngọn sóng dâng cao mãnh liệt.

Chiếc thuyền một mình rập rình giữa đại dương mênh mông bát ngát, càng phát ra vẻ nhỏ bé cô đơn.

“Tô, người hài lòng rồi chứ?” Khố Lợi ôm bả vai Tô Tác: “Người không phải muốn chết sao? Ta đi cùng người!”

“Tô, người trọn đời cũng không thể rời khỏi ta...” Khố Lợi có chút cười cười: “...kể cả chết.”

“Tô, người còn nhớ không? Lần đầu tiên, chúng ta gặp mặt cũng là ở trên thuyền.” Khố Lợi chậm rãi nhớ lại, “Người cố ý ở trước mặt ta té xỉu, gạt ta là người vài ngày không được ăn cơm.”

“Tô, người xem xem, từ lúc đó người đã bắt đầu gạt ta.” Khố Lợi hai tay gắt gao ôm chặt lấy người trong lòng: “Mà từ nay về sau ta cũng...”

Sóng biển hung mãnh chụp lấy chiếc thuyền, đã có khá nhiều nước tràn vào trong, cuồng phong dữ dội tàn phá mọi thứ.

Bão táp có thể phá nát con thuyền nhỏ bất cứ lúc nào, cái chết cũng càng ngày càng gần.

Khố Lợi cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Tô Tác, vẻ mặt hạnh phúc thì thào nói:

“Tô, cho tới bây giờ, người vẫn không thương ta.

Nhưng, ta... yêu người...

Chúng ta... vĩnh viễn ở bên nhau...”

Khóe mắt Tô Tác đột nhiên lặn xuống một giọt lệ trong suốt.

Ngoài khơi, sóng biển vút cao cắn nuốt hết thảy....

...Cũng mang đi... tất cả tuyệt vọng cùng với phần tình yêu thất lạc...

———— tất cả những dây dưa giam cầm, bắt quá đầy là yêu —————

~HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dao>